

Het wolvenpact

Het wolvenpact

M.G. Crow

Schrijver: M.G. Crow
Coverontwerp: Depositphoto
ISBN: 9789403672298
© M.G. Crow 2022

1

Vlaanderen, 1224

Hoefgetrappel verbrak de stilte. Twee jonge ruiters leidden hun rijdieren behendig over een bospad dat uitkwam op een domein met velden en boerderijen. Daartussen doemde een grote burcht met een diepe slotgracht op.

"We naderen het land van mijn vader," zei een ruiter. Met zijn ene hand hield hij de teugels vast, met zijn andere streek hij een bruine haarlok uit zijn ogen die dezelfde kleur hadden.

"Jouw land," corrigeerde de andere, die groter en breder was. Zijn lange rode haren vielen sierlijk over zijn schouders. Zijn heldergroene ogen speurden in het rond. De omgeving was hem onbekend.

"Doe me er niet aan denken! Gelukkig heb ik jou, Koenraad. Ik ken niemand op mijn eigen domein. Zelfs mijn moeder is een vreemde voor mij geworden. Ik kan me mijn vader nog amper herinneren."

"Maarten, het komt wel goed," zei Koenraad op sussende toon. "Valt het je niet op dat het hier doods is? Nu had ik geen warm welkom verwacht, maar ik zie hier geen levende ziel, op wat vliegen na."

Het krassen van raven en kraaien deed de twee jonge ridders naar boven kijken. De zwerm zwarte vogels cirkelde onheilspellend boven hen. Het leek alsof ze zich verzamelden om zich te goed te doen aan de gevallenen op een slagveld. Alleen had er zich – tot zover de twee vrienden wisten – geen strijd in de omgeving plaatsgevonden.

Maarten was eenentwintig. Enkele maanden nadat hij was geridderd, kwam het nieuws dat zijn vader was gestorven. Hij vertrok naar de burcht waar hij was geboren, compleet onvoorbereid op de taak die hem als opvolger wachtte.

Hij moest Koenraad gelijk geven: Het was verdacht stil. Nergens leek er enig teken van leven te bespeuren. Geen enkele boer kwam naar buiten om nader kennis te maken met hun nieuwe heer. Hij had geen idee hoe hij de situatie moest inschatten.

Een misselijkmakende, indringende zoete geur begon zijn neus te kwellen naarmate hij de landerijen naderde. Hij zag een koeienkarkas in staat van ontbinding in een weiland liggen. Verklaarde dat de steeds intenser wordende ontbindingsgeur die hem bijna hoofdpijn bezorgde?

Koenraad rook het ook. Zijn paard werd onrustig, net als dat van Maarten. Er klopte iets niet. Hij kon het evenmin verklaren.

Het was verdacht stil. Naarmate er meer boerderijen in de nabijheid kwamen, doemden er meer vliegen op, die de jonge ridders bijna van hun alerte rijdieren jaagden.

"Dit is niet alleen die koe," zei Maarten, zijn mantel voor zijn neus en mond slaand.

"Klink logisch. Als jij Hadewig even bijhoudt, ga ik even op verkenning."

Maarten knikte instemmend.

Koenraad stapte af en gaf de teugels aan Maarten, die zijn vriend in de gaten hield toen hij naar de dichtstbijzijnde boerderij liep.

Aankloppen was onmogelijk. De deur hing uit haar hengels.

"Hallo, is er iemand?" riep Koenraad.

Er kwam geen antwoord. Het bleef stil. Even aarzelde de jongeman.

“Hallo!” herhaalde hij.

Nog steeds kwam er geen gehoor.

Koenraad wierp een blik over zijn schouder en verzekerde zich ervan dat Maarten zijn merrie bijhield. Hij liet een diepe zucht en duwde de deur verder open. Die viel spontaan naar binnen. Hij stapte erover en betrad de donkere hoeve.

Er kwam genoeg licht binnen door een luik in het dak om Koenraad een goed zicht te geven op de binnenkant van de boerderij, die zo hevig stonk dat hij zijn neus afdekte. Zijn ogen namen genoeg waar om hem meteen te doen kokhalzen.

Bijna trapte hij op een ontbindend hoofd. Twee zwarte gaten staarden hem aan. Rondom hem zaten vliegen op opengereten lichamen. Hij gleed uit over rottende darmen.

Snel vluchtte naar buiten.

Het beeld van wat hij had gezien, achtervolgde hem. Het werd hem teveel. Zijn maaginhoud belandde in het gras. Hij beseftte dat verschillende lichamen die hij binnen aantrof, te klein waren om van volwassenen te zijn.

Wie of wat het boerengezin had vermoord, was driest tewerk gegaan. Koenraad was niet sentimenteel aangelegd; toch vocht hij tegen zijn tranen.

Maarten merkte dat zijn vriend onwel was geworden. Hij wilde van zijn zwarte hengst stappen en hem tegemoet treden, toen Koenraad met veel armzwaai hem tegemoet kwam.

"Ze zijn dood," stamelde hij. "Vraag me niet wie of wat het heeft gedaan. Het is te gruwelijk voor woorden."

Maarten slikte. Hij merkte dat de roodharige Koenraad mogelijk nog bleker was dan normaal. Zijn vriend was het type

dat altijd verbrandde in de zon. Nu had zijn huid de kleur van vers gevallen sneeuw.

“We zijn er bijna,” zei hij.

De burcht werd groter aan de horizon.

“De lijfeigenen ... Ze zijn dood.” Koenraad liet een diep zucht en sloeg een kruisteken.

De blik in zijn ogen deed Maartens humeur geen deugd. Zijn beste vriend was meteen zijn eerste vazal. Zonder de een jaar oudere Koenraad zou hij zijn eerste jaar als page op het kasteel van heer Godfried nooit hebben overleefd. Ze waren de twee buitenbeentjes die door de andere jongens niet werden aanvaard.

Koenraad had zijn afkomst niet mee, net als de rode haren en een postuur waar je niet naast kon kijken. Door zijn buitengewone kracht dwong hij echter respect af. Menig andere page en schildknaap die hem uitdaagde, eindigde letterlijk in het zand.

Maarten was lang klein geweest voor zijn leeftijd. Het verwonderde hem dat hij groter dan gemiddeld werd, want tot zijn veertiende was hij het onderdeurtje tegenover de andere schildknappen. Tegen dan had Koenraad al genoeg botten gebroken om duidelijk te maken dat je met hem best geen ruzie zocht.

De burcht doemde voor hen op. De ophaalbrug kwam naar beneden.

Maarten voelde een brok in zijn keel. Hij herinnerde zich nog dat hij zich als een snikkende jongen van zeven zich aan zijn vader vastklampte toen die met hem deze plek verliet. Verdrongen herinneringen kwamen hem voor de geest, zoals het gezicht van zijn moeder.

Hij spoorde zijn hengst de ophaalbrug over. Zijn blik ging naar Koenraad die zijn merrie zwijgzaam achter hem aan stuurde. Hij was nog steeds lijkwit.

Knechten kwamen de twee jonge ridders toelopen om hen te helpen met hun paarden en bagage.

Maarten keek rond toen hij na een dagenlange reis zijn voeten weer op zijn geboortegrond voelde. Hij was thuis, al voelde het voor hem aan als een vreemde plek.

Een kleine, tengere man in pij met een crucifix om de hals trad hem tegemoet.

"Ik ben Maarten," zei de jonge ridder. "Dit is mijn vazal Koenraad van Wallegem."

"Heer Maarten, welkom thuis," zei hij op een gemaakt vriendelijke toon. "U lijkt sprekend op uw vader."

"Dat heb ik nog horen vertellen," snauwde Maarten, minder onvriendelijk dan dat hij het bedoelde.

Hij wist niet hoe hij dit moest opvatten. Zijn vader was voor hem een wildvreemde, de man die hem als kind van zijn moeder wegrukte, naar een andere plek bracht voor zijn opleiding en nooit meer naar hem omzag. Hij moest er wel iets van weghebben.

De man voor hem had alles weg van een priester. Maarten herinnerde zich dat de brief die de dood van zijn vader bekendmaakte door een priester was ondertekend.

Hij keek de man argwanend aan. De geestelijke straalde iets uit dat hem ongemakkelijk maakte. De jonge ridder kon het niet verklaren. Hij was een devoot christen en zou zich moeten schamen omdat hij aan een man van God twijfelde.

"Ik ben vader Gregorius. " Met een buiging stelde de priester zich voor.

Dat was de naam die op de brief stond.

Maarten was er zich van bewust dat niet iedereen opgezet zou zijn met zijn vriendschap met Koenraad, wiens vader een beruchte roofridder was. Steeds meer kreeg hij de indruk dat zijn vader ook niet heilig was.

Onderweg had Koenraad hem uitgelegd wat hem zo misselijk had gemaakt.

"Wat is er hier gebeurd?" vroeg Maarten, de priester indringend aankijkend. "Mensen liggen hier overal dood in hun boerderijen. Vliegen en zwarte vogels terroriseren het luchtruim."

Vader Gregorius stond versteld. Hij had niet verwacht dat zijn nieuwe, jonge heer zo direct zou zijn.

"We zijn vervloekt," verklaarde hij. "Bij volle maan worden we aangevallen door gruwelijke wezens. Vorige week werden we zowat helemaal uitgeroeid. We kunnen niets doen, of we geraken ook besmet."

"Besmet door wat?"

De vraag deed iedereen verstommen. Een meisje met lange zwarte haren naderde de priester en de twee jonge ridders. Ook al was ze klein en tenger, ze was duidelijk niet bang voor de confrontatie. Met grote, korenblauwe ogen keek ze Maarten aan.

"Weerwolven," zei ze.

"Luister niet naar die heks! Zij en haar vader hebben het meegebracht!" riep vader Gregorius.

Maarten snapte er niets meer van. Hij richtte zich tot Koenraad, die wist waarom hij hem even opzij nam, weg van de priester en het meisje.

"Wat denk je?" vroeg hij met gedempte stem, om er zeker van te zijn dat alleen zijn vriend hem kon horen.

"Ik zou ze beiden uithoren voor je een besluit neemt," antwoordde Koenraad. "Wat ik zag, stemde me allesbehalve gerust. Hier is iets gaande. De priester klinkt niet oprecht. Het spijt me dat ik dat als godsvruchtig man moet zeggen."

Maarten kende Koenraad goed genoeg om niet aan zijn geloof te twijfelen.

"En het meisje?" vroeg hij.

"Geen katje om zonder handschoenen aan te pakken."

Het overleg van de twee jonge ridders begon op de priesters zenuwen te werken.

"Let niet op haar! Ze is een gezant van de duivel!" gilde hij.

Het meisje sloeg haar armen over elkaar voor haar borst en zweeg. Ze had geen zin om olie op het vuur te gooien, of het gesprek van de twee ridders te verstoren. Het kon haar niets schelen wat men van haar dacht. Ze had niets te verliezen.

De twee jonge ridders draaiden zich om. Maarten keek het tweetal voor hem aan. De priester irriteerde hem. Hij leek teveel moeite te doen om overtuigend over te komen.

Het meisje wilde zich volgens hem zeker niet aan hem opdringen. Ze kwam hem eerder over als iemand die cruciale informatie wilde delen om te helpen. Hij moest op zijn hoede blijven.

"Ik heb een besluit genomen," zei Maarten. "Als heer van dit land eis ik dat de overledenen niet langer in hun huizen moeten

rotten. Ze verdienen een waardige begrafenis. Dat lijkt me zeker Gods wil. Wat die weerwolven betreft: aan de hand van wat mijn vriend zei, lijkt duidelijk dat er hier onmenselijke krachten aan het werk zijn. Vader Gregorius, als u akkoord gaat, zou ik de heks graag willen ondervragen."

"Kijk uit, want ze zou u in haar macht kunnen hebben voor u het weet!" riep de priester.

Maarten richtte zich tot het meisje, die haar blik op de grond gericht hield.

"Wie ben jij?" vroeg hij.

"Ik ben Anna, dochter van Balthazar de zwarte, die stierf toen hij je vader wou helpen deze monsters te bestrijden," antwoordde het meisje. "Hij werd erdoor verscheurd. Als je een aanval overleeft, ben je vervloekt om elke volle maan in wolfachtig beest te veranderen en alles en iedereen op je pad te vermoorden."

Maarten merkte dat ze zijn blik ontweek. Hij zag dat ze met haar vingers door de punten van haar lange lokken ging als een manier om de zenuwen de baas te blijven

Het werd hem teveel. Zijn maag gaf hem een signaal dat hem duidelijk maakte dat hij best die dag geen oordeel zou vellen.

"Ik heb er een lange reis opzitten en ik rammel," zei hij.

"Beter een lege maag dan een volle maan." Anna begon te lachen. Ze vond zijn verandering van onderwerp geslaagd.

Hij staarde haar verwonderd aan. Lachte ze hem uit, of wilde ze hem waarschuwen?

"Heer Maarten, binnen wacht er een feestmaal op u," zei vader Gregorius, die zijn nieuwe heer bij de arm nam.